

www.gect.cat

EL CIM

BUTLLETÍ INFORMATIU

Núm. 48

Plaça de la Vila, 5

Març

43812 Puigpelat (Alt Camp)

2010

La Vall d'Aran des del GR211

Festa de la Mare de Déu de l'Hospitalet de Puigpelat

PROGRAMA DE PROJECCIONS I EXCURSIONS ABRIL 2010

Divendres 9 d'abril: Projeccions audiovisuals al Casal a les 19,30 hores

- **Viatge a Escandinàvia**, per Susana Álvarez i Marcel Fortuny
- **Viatge a Groenlàndia**, per Amèlia Salvat i Dani Ros

Dissabte 10 d'abril: 16a edició del **Camí de l'Aigua Tarragona – Puigpelat**. Sortida a les 6 del matí de la font de l'arquebisbe Armanyà, vora el portal de Sant Antoni a Tarragona. Aproximadament a les 9,30 passarem per la Secuita. El dinar de motxilla es farà enguany al Pi de Puigpelat, per celebrar el seu 25è aniversari.

Dissabte 10 d'abril: a les 19,30 hores, projeccions al Casal:

- **Cicle anual d'excursions 2009**, per Joan Aubia i Sardà

Divendres 23 d'abril (Sant Jordi): a les 19,30 al Casal, presentació del llibre "PRC159 El Camí de l'Aigua". L'acte estarà conduït per l'editor del llibre, Manuel Rivera (Editorial Silva) i la presentació anirà a càrrec de la Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Puigpelat, Marta Blanch, juntament amb l'autor del llibre Joan Marquès.

Amb la presentació, l'autor projectarà un recull Històric-fotogràfic de les diferents edicions de les excursions portades a terme pel Grup Excursionista del Camp de Tarragona, des de l'any 1995.

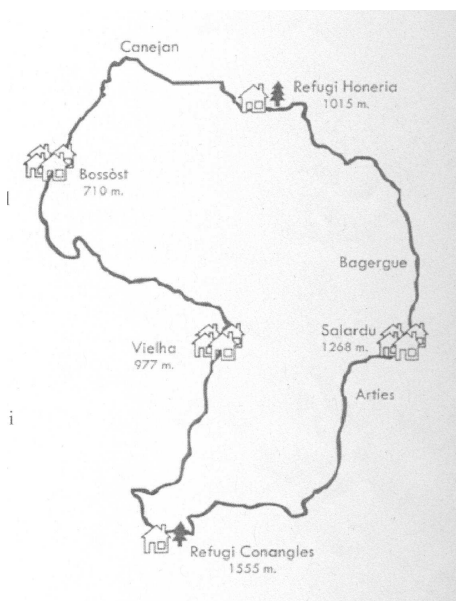
Diumenge 25 d'abril: Excursió a l'aplec del Santuari de la Mare de Déu de Montferri. Itinerari: Puigpelat – Vilabella – Montferri – Bràfim – Puigpelat. Sortirem a les 7,30 del matí.

Setau Sagèth, una volta per l'Aran

El nom de Setau Sagèth o setè segell no ens dóna idea d' un recorregut de muntanya, mé aviat ens fa vindre a la memòria aquella lluita de un cavaller medieval dut a la pantalla per l'excel·lent actor Max von Sidow amb la Parca mitjançant una partida d'escacs on es juga la vida a la pel·lícula d'art i assaig d'Ingmar Bergman.

No volem treure importància al recorregut per la seva dificultat, però de fet no és tan perillós ni tan complicat com pel seu nom es podria arribar a pensar. És més per la constància i paciència a emprar en alguns trams de pujades infinites que per les dificultats i perills que comporta el recorregut. Clar que hi algun pas "delicat", però l'entorn que ens envoltava ens feia oblidar en qüestió de segons les tremolors patides uns metres enrere.

La planificació, segons l'experiència del viatge, excel·lent i ben pensada, doncs aquesta primera etapa transcorre al llarg de la vall, tot seguint les marques del GR 211, i encara que no té gaires dificultats, el to de la marxa és sostingut. Durant tot el dia es segueix el *Camin Reiau* que just es va a trobar al sortir de Vielha i seguint-lo es passa visita obligatòria a una sèrie de pobles de la Vall com *Vilac*, *Montcorbau*, *Aubert*, *Arrós*, *Begós*, *Vilamós*, *Arres de Sus* on una suau davallada ens duu a contemplar la alterosa i aïllada ermita de *Sant Joan* a mig camí de baixada a *Arres de Sos*,

on seguint el *Camin deth Artigaus* de forta baixada per mig d'un magnífic bosc de boix fem cap a la llera del *Garona*.

Tot això fa que no parem de fer sifonades, doncs estant Vielha a prop dels 1.000 metres, alguns d'aquests poblets ronden pels 1300, i el camí acostuma a baixar casi a tocar el riu. Les davallades són esforçades però agradables, ja que contínuament gaudim de paisatges espectaculars; finalment i un cop travessat el *Garona* fem cap a *Bossòst* on pernoctem en un discret i senzill hotel entre el riu i un passeig cobert per plataners.

La primera part de la següent etapa segueix el mateix *Camin Reiaiu* que voreja el *Garona* per la vall aigües amunt, visitant *Les* i fent cap a *Pontaut*, lloc on es deixa la vall per fer la primera pujada seriosa fins arribar a *Canejan*.

A *Les*, poble amb una gran indústria de producció d'ous d'esturió (caviar) , una tradició anual venera un tronc d'avet (Eth Haro) de 15 metres d'alçada que clavat a la terra per fertilitzar-la serà cremat la nit de Sant Joan. A la sortida del poble es passa pel davant de les Termes de la Baronia de Les on deixem a la dreta del camí una font de aigües sulfuroses (no feu com nosaltres, no cal provar-la, s'olora i es mira i prou); mes enllà trobem l'ermita de *Sant Blas* i finalment i com a cloenda d'aquesta meravellosa vall, un tancat on hi fan vida una sèrie de races diverses de cavalls ens donen l'adéu siau mentre els contemplem bocabadats per la seva bellesa.

Un cop passat el *Pont dera Lana*, el camí s'endinsa per la salvatgia del bosc de ribera; de vegades és obligat tocar l'aigua amb les botes, d'altres grimpem per una ràpida pujada fins trobar-nos a varis metres d'alçària per damunt de les turbulentes aigües.

Arribem a *Pontaut*, aiguabarreig del *Arriu de Toran* amb el *Garona*. Poc a poc la vall i el camí podríem dir "suau" acaba sota els edificis abandonats de les mines de plom (tota la Vall d'Aran era una gran zona minaire fins l'any 1953, principalment de blenda i galena).

La segona part d'aquesta jornada és d'alçada, doncs a partir d'aquí un camí ample, arranjat a la roca amb murs de pedra seca i protegit per altres murs de la mateixa fàbrica per evitar ensulsidees, romana envoltat de veritables boscos on ens sorprèn la gran quantitat d'avellaners que hi creixen ens du, després de fer molts tombs, que segons diu una dita popular n'hi ha el mateix nombre com pobles hi ha a la vall, als 900 i escaig

metres de nivell del poble de *Canejan*, arrapat a la muntanya i envoltat d'immensos boscos de pins, alzines i avellaners. Segons llegim posteriorment a la informació, que ens varen facilitar, aquest camí va ser fet per tal de facilitar la pujada dels minaires a la zona que s'estén des de *Canejan* fins a *Liat* (a 2.300 metres d'alçada).

No s'atura aquí l'ascens, doncs hem de remuntar 100 metres més fins que al voltant dels 1.000 el camí comença a planejar i va paral·lel aigües amunt del *Arriu de Toràn*. A mida que avancem es succeeixen meravelloses panoràmiques de la vall i de les muntanyes que semblen cobertes per una estora verda sols trencada per els apedaçats retalls marró clar de algun conreu que aprofita un petit replà anivellat, o les ratlles marró fosc dels tallafocs o de les canonades que aprofiten la energia cinètica de l'aigua per tal de generar energia elèctrica a les petites centrals disseminades per la vall.

Aviat arribem a *Porcingles*. Poblet dispers i acollidor que just al tocar de la primera casa una font a l'esquerra i un banc a la dreta ens conviden a fer una mica de repòs, doncs el lloc és adient. Ja refets, deixem el camí principal per anar a l'esquerra pujant suaument fins els 1.300 metres des d'on contemplarem llunyana la teulada del refugi, això dóna ànims a seguir, doncs el cansament ja fa estona que ens fa la guitzia.

Baixant cap a Bossost

Ja de baixada, es passa pel mig de l'antic poble de Sant Joan de Toràn, (conegut també en determinats cercles com Sant Cugat de Toràn, doncs sembla ser que la majoria de les antigues cases d'aquí han sigut adquirides recentment per nadius de Sant Cugat del Vallès).

Poc després, i seguint carretera avall, deixem el poblet de *eth Pradet* a l'esquerra i fem cap al refugi *dera Honeria*, acollidor, gran, espaiós, i els seus cuidadors, amables i atents com pocs, no tinc prou qualificatius tan per l'edifici com per la gent que el guarden. Pels ratets de repòs disposa davant seu de una gran explanada amb taules i bancs per contemplar el paisatge, prendre una cervesa al mateix temps que xerres amb els companys del fet i del per fer, o simplement per llegir un llibre amb els peus descalços oblidant-se de les dureses del trajecte.

La tercera etapa és llarga, vora 27 quilòmetres, i per si això no fos prou, s'ha de passar pel primer dels tres punts més alts de tot el recorregut, el *Coll de Güerri*, de 2.350 metres d'alçària, total, 1.305 m de pujada.

L'inici del camí (sempre seguint les marques del GR 211), per un encantador bosc vorejant les aigües del Arriu de Toràn, que per aquí és tan sol un rierol però que gracies a la seva humitat dóna vida a tota la exuberant vegetació d'aquesta zona. Arribem finalment a una petita presa on trobem restes de l'activitat minaire de èpoques anteriors (l'extracció de material va durar casi segle i mig, per acabar tancant les mines cap el 1953) és el *Pònt de Barrièr*. Del costat dret de la pista que aquí acaba en surt un estret corriol quasi tapat per les gegantines falgueres que s'endinsa a les tenebroses *Gorges d'Ermer* que pas rere pas ens condueix als *Plans de Grauèrs* on novament apareixen signes de activitat industrial, vies, alguna resta de vagoneta, torres de suport del cable, basaments de formigó, cables de grans dimensions al fons del barranc.

El sender creua per un rústec pontet el *Arriu deth Corrau deth Miei* que es despenja d'uns 10 o 15 metres en una fina pluja d'aigua quasi al damunt nostre, seguim el sender que fent ziga-zagues s'enfila pel damunt del salt i segueix pujant, i pujant, i pujant, fent cada cop el paisatge més encisador, aviat desapareixen els pins deixant el terra ple de flors, pissarres i matolls que donaran pas al gram, de molt bon sabor, a jutjar per la quantitat de vaques que hi pasturen per aquestes alçades. Arribem així al *Coll d'en Güerri*, a 2.350 m d'alçària. Sorprenentment pel terra encara es poden trobar alguns bocins de galena, el que vol dir que som a prop d'alguna

boca de mina. Un pal mig destrossat pel bestiar ens dóna idea del punt més alt i també indicava el camí a seguir, però ara ja és inútil, doncs part del panell roda per terra i el pal s'aguanta només per estar repenjat en un boci de via de vagoneta. Ens guiem com podem per trobat el bon camí i no ho aconseguim, ja mig desmoralitzats pel temps que passa inexorablement veient que un i altre cop els nostres esforços per trobar el GR 211 són inútils, una idea apareix al meu cap, i perquè no seguim les restes de les torres de la mina? Així ho fem i a camp travessa fent servir tots els nostres coneixements d'orientació, fem cap, a la barraca de les mines de *Liat*, ara convertit en refugi lliure. Quina alegria!!! Doncs ja ens veiem fent bivac en mig de cap lloc; respirem fondo ja més tranquils, hi entrem a la cabana, doncs encara que una mica tard necessitem descansar uns minuts, l'esforç per arribar aquí ha sigut esgotador.

De baixada comprovem que seguim el GR; uns nombrós grup de ciclistes que puja ens saluden i pregunten, estan esgotats i volen arribar a la cabana. És una pista, ampla i pedregosa que poc a poc ens fa arribar al *Arriu Unhola* o Riu Vermell, doncs durant el seu recorregut arrastra terres d'aquest color i produeix un fort contrast amb el verdor intens dels primers arbres que el voregen, des de dalt a la pista la panoràmica és encisadora i la monotonia de la baixada es veu trencada per aquest esdeveniment.

Coll de Guerri

Deixem al cap de poc la *Cabana des Calhaus* a la nostra dreta, i força estona després la *Corrau d'Unha* a l'esquerra, ja fa estona que no anem pel GR, doncs marxa cap a la dreta fent un gran tomb, i nosaltres ja duem damunt nostre massa tombs avui, així que agafem el camí més recte possible. De fet ara ja comença l'enquitranat, ja som a la civilització, al *Pont dera Ribera* ja veiem uns cotxes aparcats de gent que han vingut fins aquí a fer un picnic, som en terreny pla, be, més o menys, doncs els desnivells casi no ens afecten. Seguim per quitrà, passem cruïlles de pistes i carreteres fins estar al damunt mateix de *Baguerge* on retrobem el GR 211, el seguim per carretera fins *Unha* bonica població que treu el nas entre els arbres a mida que ens hi acostem.

De Unha a Salardú, un tir de pedra. El Refugi del CEC "Juli Santaló", bastant adequat, més ben preparat que els de muntanya, però amb les carències pertanyents a una entitat on els fons arriben en comptagotes, i per descomptat, hi havia de tot, famílies, nens, gossos, fumeque; nosaltres però teníem dins el nostre cap les idees molt clares, una bona dutxa, un bon sopar i un bon llit, doncs avui hem estat 11 hores de travessia però demà també tenim una etapa llarga, inclòs pot ser més dura que la d'avui si es que ens decidim a pujar al *Llac de Mar*. Tot i així, després de sopar encara ens queden forces per fer un tomet pel poble i pair el sopar.

Comentem la jugada amb el guarda el refugi, doncs la idea de passar pels llacs ens sedueix des que varem sortir de Tarragona, i ens assabentem de que existeix un servei de taxi per recórrer els 8 quilòmetres de ferm enquitranat que separen el refugi del *Pontet de Rius*. L'únic inconvenient, el preu, 30 euros; és un taxi de 5 persones, però clar, sols som dos, intentem per tots els mitjans trobar companys per aquest trajecte, no en trobem, refem el pressupost i contractem el taxi. A les 7 del matí ens esperarà a la porta del refugi.

Iniciem doncs la quarta etapa just a tocar de la muntanya, tot deixant enrere edificis, carreteres i grups de cridaners i inquiets escolars que venen a aquest lloc per fer uns dies de contacte amb la natura, seguim marques blanques i vermelles que no són d'altre sinó del GR 11 que zigzagueja per entre el bosc primer i el roquer més tard; l'ascensió és molt ràpida i hem de parar de quan en quan per recuperar l'alè, doncs es pugen 330 metres en poc més de 1.000 metres de llarg. L'esforç té el seu premi per la bellesa de l'entorn al arribar al capdamunt de la paret de la presa, a

tocar del Refugi *dera Restanca*, lloc força conegut per tothom per Carros de Foc, i per les imatges que aquí es poden obtenir a peu d'estany.

A partir d'aquí el GR marxa per la dreta a buscar el més directe possible el Port de Rius, a 2.340 metres d'alçària, el segon dels punts més alts del recorregut. Com que el nostre objectiu són els llacs superiors, rodegem l'estany per la seva riba esquerra fins que grimpem per una paret rocosa i ens enfilem al següent pla, i després de creuar el salt del *Arriu del Estanh de Mar*, novament grimpem i un altre cop, i així fins arribar a la nostra meta, el *Estanh de Mar*, la visió es fantàstica, aquella gran massa d'aigua envoltada de muntanyes com si no volguessin que se n'anés barranc avall, i al fons, presidint tan magnífic espectacle, el Massís de Besiberri; ara ens toca anar vorejant el llac per la esquerra. De vegades un corriol precedeix les nostres passes, altres hem de grimpar per les panxudes roques que s'endinsen a l'estany, i entre una cosa i altra quasi sempre hem d'anar sortejant els grans blocs despresos de la part més elevada de la muntanya per acció de l'erosió natural de l'aigua de pluja i el fred de l'hivern. El sender torna a grimpar, però aquest cop fort, molt fort, casi una vertical per roca descomposta i terrosa de vegades, en pocs minuts pugem 250 metres, fins els 2.500 de la *Colhada del Estahn de Mar*.

Estany i refugi de la Restanca

Un cop dalt, fem una mirada enrere i si el paisatge anterior era magnífic, aquest cop quedem bocabadats durant una estona, doncs la panoràmica ha millorat al tenir més amplia visió, els núvols blancs i el cel blau es reflecteixen damunt la superfície quieta de l'estany, a l'esquerra les *Cóstes de Mar* i per la dreta *El Massís de Besiberri*, i al fons les majestuosos *Agulhes deth Montardo* tanquen el circ on al bell mig de l'aigua ara podem distingir l'illa de *Era Unhola*, realment esplèndid; parem una estona a contemplar-ho i immortalitzar-ho amb les nostres càmeres.

Un curt trajecte ple d'obstacles que s'inicia amb una forta baixada ens durà fins la riba del *Estahn Tórt de Rius*, el paisatge no fora gran cosa sinó perquè a la llunyania s'albira el massís de la Maladeta i l'Aneto l'espectacle també paga la pena, però ni de bon tros com el que hem deixat enrere fa estona. El *Estahn de Rius* molt més humil que el seu germà ens diu adéu a la vegada que el voregem per la dreta. Deixem enrere poc a poc la zona dels llacs tot seguint cap a l'esquerra el GR11 vers el *Pòrt de Rius*, a 2.340 metres d'alçària, l'aigua sens acaba i per la zona no ni hi ha, la sensació de set s'accentua a mida que passa el temps.

Aquest port és la porta de comunicació de la *Val de Conangles* amb la *Val de Vielha* per *Salardú*. Mentre anem baixant i degut al gran desnivell existent, gaudim de una panoràmica desconeguda i encisadora que no ens deixa apartar els ulls dels detalls, de tota la zona de la boca sud del *Túnel de Vielha* i de la Vall de Barravés tallada pel mig pel Noguera Ribagorçana, sols fem que pensar amb l'aigua doncs els llavis secs no milloren la situació.

Hem de dir que durant el recorregut varem tenir alguns problemes per saber quin era el bon camí a seguir, doncs els senyals del GR es perdien força cops i d'altres casi no es veien a causa del temps que fa que no es repassen ni s'hi fa cap manteniment. Per acabar-ho d'arreglar, existeixen varies bifurcacions i molt fresades, això ens va fer dubtar en més d'una ocasió que corregíem amb parades per mirar els planell i fent un ús abusiu de la brúixola i del GPS.

Finalment, i ja un cop a la vall, un pal de senyals ens fa fer un brusc canvi de direcció. Travessem la vall per un sender en direcció sud i continuem per una pista que transcorre per un bonic bosc de pi roig de gran alçada que ens acompanya fins el refugi; per un instant una mànega negra que surt del terra com si fos un gladiol ens fa pensar amb beure, però la

desconeixença de la seva procedència ens fa pensar que millor cal esperar una mica més que no patir mal de panxa durant una setmana. L'edifici del refugi és espectacular, i l'interior típicament pirinenc i ben dotat per acollir als caminants, tot i així no podem dir el mateix de la impressió que ens va produir el guarda, poc amable, poques paraules, i sempre amoïnat, bevem aigua i cervesa en aquest ordre.

La cinquena i darrera etapa es desperta amb un sol brillant i això ens anima, doncs hem de passar el *Port de Vielha*, a 2.442 m, total, 890 metres de pujada i després 1.540 de baixada fins Vielha, també ens assabenten de que ja arribant al port, hi ha una petita ascensió fins els 2.605 m per fer el *Tuc deth Port de Vielha*, nosaltresensem que lo del Tuc ho decidirem més tard, quan siguem dalt, doncs caldrà mesurar les forces.

Tornem damunt les nostres petjades del dia anterior fins arribar al pal, i anem cap a l'esquerra (ahir hi varem fer cap venint per la dreta). Només al inici de l'ampla pista, un panell del *Conselh Generau d'Aran* ens sorprèn per la quantitat de diners que es varen invertir fa 4 anys en millores d'aquest camí que ells l'han batejat com "Camí Natural".

Refugi de Conangles

Encara no hem perdut de vista darrera nostre l'edifici del *Espítau de Vielha*, que hem de deixar la pista per agafar un corriol a la dreta que s'enfila com si volgués arribar al cel en poca estona.

Ziga-zaga ara sí i ara també i 450 metres més amunt creuem el barranc al *Plan dera Espona*, lloc on comencem a fer cavil·lacions respecte al perquè del mal estat en que estan els pals de senyals que anem trobant pel camí, i deduïm com que hi ha pastures i molts pocs arbres, les vaques es freguen als pals fins que els destrossen, pel que va costar l'arranjament del camí ja ho haguessin pogut fer una mica millor. Creuem doncs el barranc per on cau un bon doll d'aigua i pensant amb la set del dia anterior ens hi amorrem i un cop satisfets i ben remullats els barrets, seguim amunt aferrant-nos a la roca, doncs el corriol es torna grimpador.

Una sorpresa ens espera als *Plans dels Marrécs dera Gerhosa*, el GR zigzagueja per una catifa verda que tapa el terra per complert al mateix temps que contemplem l'espectacular *Serra dera Pleta Naua* al nord est davant nostre, però el que de debò ens sorprèn són unes enormes portes tipus túnel de tren excavades a la roca de la muntanya de la dreta i poc més tard, abans de girar cap al nord-oest, passem a tocar un búnker de la guerra, no ens ho esperàvem tot això vora els 2.300 metres d'alçada.

A partir d'aquí, el camí puja decidit en diagonal fins el Port tenint al davant l'impressionant silueta a contrallum del Tuc. Arribem al coll, i veient el que encara ens queda per fer, decidim no fer la grimpada fins dalt del Tuc. Pensem que ja en tenim prou. Descansem, barretes, fruits secs, aigua i una fotografia de la panoràmica, i durant uns instants posem la mirada fixa cap el oest, doncs mercès a que el dia es força clar podem albirar el Massís de la Maladeta, el cim de l'Aneto i el Pas de Mahoma retallats damunt el blau cel.

Iniciem la fortíssima baixada pel damunt d'un aixaragall de pedra pissarroca i esquistosa descomposta que de vegades ens fa ensopegar i casi, casi caure, bé, alguna culada també la fem, sort dels pals que ens salven de més d'una; ens creuem amb una parella del nord que puguen des de Vielha, ens pregunten..., Que creieu que ens pregunten?.. doncs el que qualsevol preguntaria "*¿Queda mucho para el collado?*". Casi sempre es comença la conversa de la mateixa manera, després de mitja hora de conversa, continuem el nostre viatge; la pedra solta deixa pas al gram, i el gram als matolls, i els matolls al avets, i els avets als pins , i els pins a les

pistes, i les pistes a les cabanes i les cabanes a les petites centrals elèctriques i aquestes a les carreteres, i les carreteres als pobles.

Entrem a Vielha seguint el curs del *Arriu Nere*, arribem al centre de la població a primera hora de la tarda, ens seiem en una terrassa al costat de la església, just a la mateixa taula del dia en que varem arribar i prenent una cervesa Maria i jo recordem amb certa nostàlgia aquell dia ja llunyà (o per lo menys així ens ho sembla), en que varem arribar a *Vielha* decidits a fer la volta **SETAU SAGETH** per la *Val d'Aran*, però alguna cosa ha canviat, doncs ni bufa aquell vent tan fort que se'n duia els para-sols de la terrassa ni estàvem tan cansats ni tan satisfets com ara ho estem.

Crònica de un viatge a peu per Maria Alías i Joan Marquès Agost 2009

Al port de Vielha

Pelegrinatge

Barcelona - Collbató - Montserrat

Esportivament, la trajectòria del R.C.D. Espanyol la passada temporada 2008/2009 fou com una mena de perillosa i vertiginosa muntanya russa. En els moments més complicats de la lliga, vaig fer la prometença a la família i els amics d'anar-hi a Montserrat a peu si l'Espanyol mantenia la categoria. La recta final del campionat fou de *Champions!* Ens varem salvar!! I com diu la dita popular, si es fa una prometença i s'assoleix, cal assumir-la i realitzar-la, doncs... El passat 25 i 26 de juliol de 2009, en dos dies, vaig anar a Montserrat des de casa meva. Tenia el desig des de feia temps de fer tot el recorregut, senzillament des del llit de casa fins el cambril de la Mare de Déu.

El primer dia vaig fer el romiatge tot sol. A dos quarts de set del matí les primeres passes transcorren per Barcelona: Temple de la Sagrada Família, Carrer Mallorca, Avinguda Diagonal, Travessera de Les Corts fins L'Hospitalet. Aquí resseguint l'antiga N-II i N-340, entro a la comarca del Baix Llobregat, passant per Esplugues de Llobregat, Sant Just Desvern, Sant Feliu de Llobregat (esmorzo davant la Catedral de Sant Llorenç) i Molins de Rei. La calor pica quan travesso el pont de quatre camins per continuar per la vora dreta del riu Llobregat; passo per Pallejà, Sant Andreu de la Barca fins a Martorell. Dino en el jardí al peu de l'antic pont romà/gòtic, anomenat del Diable.

Per la tarda, caminant per l'antiga nacional, pels polígons industrials i per àrees comercials i d'esbarjo arribo a Abrera. Pel voral d'un tram curt de l'autovia m'apropa, per la via ràpida, a la vila d'Esparraguera. La duresa dels darrers quilòmetres fins a Collbató em queda recompensada per una tranquil·litat inusitada que m'envolta, i a més a més albiro una encisadora posta de sol. Quan arribo a Collbató, em ve a rebre la Neus (em fa molta il·lusió!), és la filla d'uns amics que m'han obert la seva llar i on passaré la nit. Una dutxa i primeres cures, la Montse i la Tona em preparen un gibrell d'aigua amb sal per reparar els dolorits peus de les butllofes que m'han acompanyat els darrers quilòmetres. L'hospitalitat i afecte d'aquesta família traspua en tots els detalls. Hem compartit un bon sopar i una bona sobretaula, tot plegat sota un cel estrellat; impagable, ha estat fantàstic!!

El dia següent em preparen un bon esmorzar amb llesques de pa amb tomàquet i embotit, a l'espera de que arribin en cotxe el meu amic Joan, el seu fill Aleix i el meu fill en Guillem. Avui m'acompanyaran fins el Monestir. Lode, embenatges i esparadraps són els preparatius per posar-me a punt els peus per continuar la marxa. Crema solar per parar l'empenta d'un sol radiant que indica que avui farà calor. Porto posada la samarreta blanc-i-blava de l'Espanyol. Iniciem aquesta etapa d'avui, quan a pocs metres, al carrer, una mare amb dues criatures s'interessa per mi, em saluda, *-jo sóc de l'Espanyol! i les nenes també!* Li explico la meva prometença, em dóna molts ànims.

Resseguim el camí reial, conegut també de les Voltes o Bateries. De tant en tant ens aturem per hidratar-nos, i quan arribem a l'indret conegut com la Senyera, fem un mos aixoplugats sota una mitja balma. Després de resseguir les dues grans voltes que fa el camí en aquest preciós caprici de la natura que és Montserrat, canviem de vessant i en poca estona arribem a l'ermita de Sant Miquel, des de aquí albirem el Monestir. Estic molt joiós! Ens desviem una mica per anar al balcó de Sant Miquel per gaudir de la magnífica panoràmica de la muntanya. Els darrers instants frueixo amb emoció, he complert el meu desig, han estat 53 km! Crits d'ànim d'alguns *pericos* quan arribo a la plaça del Monestir. A l'atri comença la cua que ens porta en Joan i a mi fins al cambril. Un hora de cua no ens fa minvar en cap moment les ganes d'estar a prop, de prostrar-nos, de resar i d'agrair moltes coses a la nostra estimada Mare de Déu de Montserrat.

Tomàs Lagunas

Calendari quadrimestral d'activitats

Més detalls a la nostra web: www.gect.cat

Data	Activitat	Organitza
Març 2010		
28	Pic Espina – Tosseta Rasa (Els Ports)	GECT
Abril 2010		
7/21	Curset d'Alpinisme nivell 2	IV Vegueria
10	16è Camí de l'Aigua de Tarragona a Puigpelat	GECT
25	Excursió a l'aplec de Montferri	GECT
Juny 2010		
3/16	Curset de Descens de Barrancs nivell 2	IV Vegueria
Setembre 2010		
8/23	Curset de Descens de Barrancs nivell 3	IV Vegueria

Col·laboració, redacció i disseny del butlletí informatiu "EL CIM"

- Tomàs Lagunas
- Joan Marquès
- Lluís Díaz
- Toni Coll